

Aflevering 18: De Tuinder

Een opmerking vooraf: als we het over 'de tuinder' hebben in Oud-Ade en omliggende dorpen zoals Rijkswetering en Hoogmade, moeten we niet denken aan de – in onze ogen – grote commerciële tuinderijen van Roelofarendsveen en Oude Wetering met hun gigantische kassen en een veiling om de hoek. Maar we moeten ook weer niet denken dat in De Veer alles rozengaur was. Toen koningin Wilhelmina met haar 23-jarig dochter prinses Juliana in 1932 een bezoek aan de Veense veiling bracht, vroeg de prinses aan een tuinder: "Hoe gaat het mijnheer?". Deze antwoordde volgens de overlevering: "Meissie, 't is klote en 't blijft klote. Zeg dat maar tegen je moeder."

Als het in De Veer al 'klote' was, hoe was het dan in Oud-Ade en omstreken? Sommige Oudadese tuinders waren gemankeerde boeren, die een stukje van het boerenland van hun vader kregen om te tuinieren terwijl de boerderij bij een oudere of juist jongere broer terecht kwam. Dat stukje tuinland werd dan later weer overgenomen door een zoon, enzovoort. Daarnaast waren er (te veel om op te noemen) boeren, boerenknechten, baggeraars, fabrieksarbeiders en anderen die een groentetuin hadden voor eigen gebruik (wat heel iets anders was dan de hobby-moestuintjes van nu). De zonen van baggerman Piet van Seggelen vertelden me hoe uitgekield hun vader groenten kweekte en conserveerde voor de winter. Ze kwamen nooit iets te kort. Gerard Bartels vertelt hetzelfde over zijn vader Cor die als daggelder een tuintje had voor zijn huis bij het Klaverblad en daarmee zijn gezin voedde.

Chris van der Geest (de Mop) en zijn zonen Piet en Bert

Chris van der Geest (1889-1985) was een zoon van Piet van der Geest (1851-1912), boer op de Moppehoeve in de Rode Polder. In 1915 begon Chris met tuinieren op een stuk grond van de boerderij waar zijn oudere broer Piet (ook wel 'Caspar' genoemd naar zijn derde doopnaam) (1886-1959) inmiddels boer was geworden. In 1919 kocht hij ruim 3 hectare grond waarop hij naast zijn tuin ook enkele koeien en schapen hield. Aan de Leidseweg bouwde hij in 1915 een huis met een kleine stal, gelegen aan de Stroomsloot.

Gedurende zijn leven werden stukken grasland soms 'gescheurd' (omgeploegd of met de hand omgespit) om er tuinland van te maken of werd tuinland weer grasland, afhankelijk van de economische situatie. Roen van der Geest schrijft in zijn publicatie over de Rode Polder: "Het scheuren van grasland werd tijdens de bezetting [de oorlog] overheidsbeleid. De leus 'Nederland voedt zichzelf' stond daarbij centraal. Boeren werden onder druk gezet voldoende te produceren. Al in 1941 werd er een speciale 'Regeeringscommissaris voor de bodemproductie' benoemd. In het najaar stelde die zelfs een 'scheurpremie' in het vooruitzicht van 'f 125,- tot f 200,- per ha'."

Chris van der Geest kreeg, drie kinderen van zijn eerste vrouw Clazina Castelijm (1891-1922) en acht van Maria Waasdorp (1893-1964) met wie hij na de dood van Clazina trouwde. Een van deze kinderen overleed in zijn tweede levensjaar. De oudste zoon was Piet, de jongste Bert.

Piet van der Geest (1916-2004) hielp tot zijn 30e zijn vader op de tuin. Kort na zijn huwelijk in 1946 ging hij werken bij de meelfabriek (de Zijlstream) van Gerrit en Piet van der Geest. Rond die tijd nam hij zeven are van het land van zijn vader over. Hij gebruikte dat deels voor het kweken van narcissen en later ook andere bloemen die zijn broer Bert dan naar de veiling in De Veer bracht. De bollen die hij niet zelf wilde herplanten, gingen naar de veiling in Lisse. Het deel grasland verpachtte Piet aan zijn neef Koos die toen op de boerderij zat. Het bloemen kweken was voor hem meer een hobby dan een bron van inkomsten. Als hij aan het eind van de dag van de meelfabriek naar huis

fietste, stapte hij vaak af bij de Rode Polder om nog wat op de tuin te doen en fietste hij een paar uur later door naar zijn huis aan de Kolk waar echtgenote Gré het eten voor hem opwarmde.

Bert van der Geest (1935-2022) werd de eigenlijke opvolger van zijn vader. Hij bleef (ongetrouwd) in het ouderlijk huis wonen en zette het bollen en bloemen kweken voort. Begin 1996 stopte hij met zijn bloembollen en verkocht het land aan zijn buurman en veeboer Arno van Leeuwen. Hij bleef nog wel wat groenten kweken voor eigen consumptie, gedeeltelijk onder plat glas. Op een foto is dat te zien. Na een val in 2020 is Bert verhuisd naar verzorgingshuis Jacobus in Oude Wetering. Zijn huis werd verkocht aan Dammes III van der Poel van het Loonbedrijf ernaast. Samen met oomzegger Roen van der Geest speur ik februari 2021 in het leeggeruimde huis naar sporen van het tuinbedrijf en een half jaar later bezoeken we Bert in Jacobus. We mogen met mondkapjes binnenkomen.

Bert kan zich niet zoveel meer herinneren van vroeger maar op de vragen van Roen komen de herinneringen terug en antwoordt hij meestal "Oja". In de boekenkast vinden we twee fotoalbums die chronologisch verslag doen van de vele reizen die hij in en buiten Nederland gemaakt heeft en ook enkele foto's van zijn tuinieren. Ook treffen we een nauwkeurig bijgehouden kasboek aan (van 1963 tot 1996) waarin ik zie dat de verkoop van bloemen en bollen in de maanden april/mei tot augustus/september plaatsvond. Tijdens de resterende zes maanden, tussen oktober en maart lag het bedrijf praktisch stil. "Wat deed je dan?" vraag ik hem. "Niet veel," is het laconieke antwoord. Maar later blijkt dat hij dan (hoe vaak, weet hij niet meer) bij de meelfabriek van Gerrit en Piet van der Geest werkte, allerlei verschillende klussen. Voor de meelfabriek waren de wintermaanden juist druk en werd extra personeel geworven. Dan stonden koeien immers op stal en was er meer meelvoer nodig. Ook bij de burens, Dammes en later Koos van der Poel, deed Bert karweitjes om wat bij te verdienen

Het kasboek leest als een gedicht van bloemennamen: Asters, Narcissen, Bruidsanjers (wit), Achillea's (geel), Latrissen (paars), Aflame (narcis), Camassia, Phytretum, Liatris Spicata (ook Lampenpoetser, Hazenstaart, of Kobold genoemd) met paarse kleur, Margrietten, Campanula, Duizendschoon, Robinette en Gompie (een chrysanthe; augustus).

De bloemen werden met een schouw naar de Leidseweg, gevaren waar een vrachtwagen van de veiling ze meenam naar de Veer. Toen Bert een eigen auto had, reed hij kleine hoeveelheden ook zelf naar de veiling. De bollen werden door vrachtrijder Van der Meer uit de Veer naar de veiling in Lisse gebracht. Bollen werden ook aan andere kwekers verkocht. Bert verkocht dus zowel bloemen als bollen, in tegenstelling tot de meeste bollenboeren in de Bollenstreek. In drukke pluktijden kreeg Bert vaak hulp van zijn broers Jan en Piet soms van de zonen van Piet, zoals op enkele zonnige foto's te zien is.

Vandaag is er geen spoor meer te bekennen van de bloemen in de Rode Polder, hoogstens wat madeliefjes en boterbloemen die door de koeien worden verorberd. [Bert van Chrisse, de laatste tuinder van de Rode Polder, is enkele dagen voor het verschijnen van dit artikel onverwacht, in zijn slaap, overleden. Hij heeft zijn eigen verhaal helaas niet meer kunnen lezen].

Piet Pouw jr

Ik bezoek Piet Pouw, onze toneelregisseur en dorpsblogger die helaas kort geleden – na tien jaar – gestopt is met zijn wekelijkse "Wat mij zoal bezig houdt....". Ik wil graag meer weten over zijn vader, naar wie hij is vernoemd, Petrus (Piet) Pouw (1912-1997). In zijn blogs haalde Piet jr vaak herinneringen op aan zijn jeugd hoe hij, net als zijn broers, meehielp op de tuin van ongeveer twee hectares in de Blauwe Polder, aan de overkant van de Provinciale Weg. Hij vertelt:

“Vader Piet droomde ervan ooit rijk te worden van een zelf ‘gewonnen’ narcis. Hij was altijd in de weer met het veredelen, het ‘winnen’ van een nieuwe narcis. Door twee soorten met elkaar te ‘kruisen’ (stuifmeel van de ene narcis werd gebracht op de stamper van een andere soort) hoopte hij de goede eigenschappen van die twee soorten in een nieuwe narcis bijeen te brengen. Uit de zaden moest een nieuwe, mooiere, grotere narcis opbloeien, waarvoor andere kwekers met graagte grof geld zouden bieden. De droom narcis is er nooit gekomen maar ik herinner mij nog wel enkele prachtige successen, zoals ‘Golden Sunbeam’, ‘Brighton’, ‘Pasternak’, ‘Momus’ en de hagelwitte ‘Genève’. Persoonlijk vond ik de kortkronige narcis die de naam ‘Wiener Blut’ kreeg de aller-àllermooiste.”

“Broer Chris vond bij het uitruimen van de schuur na de beëindiging van het bedrijf in 2011 enkele boekjes in een metalen trommel. Het waren kleine opschrijfboekjes waarin vader Piet jaarlijks nauwkeurig bijhield welke narcissen hij met elkaar kruiste. Van zaailingen die potentie hadden beschreef hij nauwkeurig de goede en eventueel minder goede eigenschappen. Uit de boekjes is op te maken dat hij hier als 17-jarige jongen al mee bezig was.”

“Als kind heb ik vele vakanties doorgebracht in de Blauwe Polder op het land van mijn vader. Niet om vakantie te vieren overigens... In mijn blog ‘Schildersverdriet’ heb ik een aantal van mijn herinneringen aan die tijd beschreven onder de titel ‘Blauwe Polder Blues’.” (Zie <https://pimpouw.blogspot.com>)

Piet sr was de zoon van Gerrit Pouw (1887-1933), die rond 1910 een bollenkweekbedrijfje begon in de Blauwe Polder in Rijpwetering. Ook *zijn* vader, Pieter Pouw (1859-1950), wonend in Roelofarendsveen, was tuinder, waarschijnlijk eveneens bollenkweker en alle vier zijn zonen die de volwassenheid bereikten zouden hetzelfde beroep kiezen. Hetzelfde gold voor een aantal neven en achterneven. Je zou gaan denken dat bollen kweken een aantrekkelijk en lucratief beroep was, maar dat was niet het geval. Het was “armoe troef”, volgens Piet jr. Maar laten we terugkeren naar zijn vader. Piet sr was de oudste zoon in het gezin en toen zijn vader Gerrit op zijn 46^e overleed, sprak het vanzelf dat de 20-jarige Piet bollen ging kweken met de hulp van zijn jongere broers. Toen zijn broer Jaap (1921- 2008) wat ouder werd, zette hij samen met Piet sr het bedrijf voort. Aanvankelijk werkten de twee broers samen maar na verloop van jaren besloten ze de tuin te splitsen.

Rond 1920 dreigde de narcissenteelt ten onder te gaan aan het narcissenaaltje, een ziekteverwekker die de plant vernietigde. Door de bollen te ‘koken’ (beetje overdreven, de bollen werden gedompeld in water van 43,5 graden), werden de aaltjes gedood. Dat betekende dat deze bollenboeren uit de Blauwe Polder hun narcissen met de schouw helemaal naar Roelofarendsveen moesten varen om daar hun bollen te laten ‘koken’ bij Hölscher in het zuiden van De Veen, om ze daarna weer terug te varen.

Het verbaast me dat begin vorige eeuw in de Blauwe Polder bollen en nauwelijks groenten werden geteeld. “Erst kommt das Fressen”, zou je denken, dus waarom geen *eetbare* tuinproducten? Was daar niet meer vraag naar? Ik heb geen antwoord op deze vraag, maar vermoed dat de bollen meer opbrachten. Wel weet ik weet dat er rond diezelfde tijd in een andere hoek van de Blauwe Polder, bij de boerderijen van Aris en Jan van der Voort en van Cor de Graaf, (eind Zwarteweg) wel groenten op de kouwe grond verbouwd werden, onder meer door Jan Castelein, die later naar Roelofarendsveen verhuisde en misschien ook door Cor de Graaf die betrekkelijk weinig vee had.

Piet Pouw teelde vooral narcissen en verder onder meer bloemen zoals krokussen, lelies en pioenen. Het ging vooral om het vermeerderen van wortelstokken (pioen), knol (krokus) en bollen (narcis en lolie), al werden in latere jaren lelies ook wel geplukt voor de bloemen. De narcissen werden als ze in bloei stonden ‘gekopt’ (de bloemkop werd eraf getrokken), omdat de bloem de

groei van de bol verminderde. Na het 'rooien' van de bollen in augustus, werden de dikke bollen uitgesorteerd voor de verkoop. In zakken of manden werden ze met de schouw naar de weg (Provinciale Weg) gevaren en daar geladen door expeditiebedrijf Martien Hogeboom uit Roelofarendsveen die de bollen naar kopers of naar de HOBAHO veiling in Lisse transporteerde. Aardbeien waren een overbruggingsteelt die naar de veiling in De Veer gingen of rechtstreeks naar de groenteboer, zoals Piet van Emmerik uit Rijpwetering.

Daarnaast teelde Piet natuurlijk wel wat groenten voor eigen gebruik, zoals grauwe erwten, snij- en prinsenbonen, winterwortels en krotten. Boerenkool verbouwde hij niet want daar hield hij niet van: "Alsof je ouwe kranten zat te eten." Arie Pouw (1892-1985), een half-broer van zijn vader Gerrit, tuinierde ook in de Blauwe Polder.

Tuinder Piet hield van kunst, zoals muziek (Wiener Blut!) en poëzie (Guido Gezelle, de Tachtigers). In de nagelaten boekjes met aantekeningen over bloemen en bollen en teel-activiteiten vond zoon Piet een loflied op de schoonheid van bloemen dat duidelijk door Guido Gezelle geïnspireerd is, maar waarschijnlijk door hemzelf is geschreven: "Bloemen, tere pronkjuwelen, die mijn harte minzaam strelen..." Enzovoort. Hij was ook een fervent toneelspeler, tot op gevorderde leeftijd.

Piet sr heeft nooit een andere baan naast zijn tuinieren gehad, wat vaak wel de gewoonte was kleine tuinders. Ze konden zo wat bijverdienen in de magere periodes. Alles bij elkaar pachtte Piet twee hectares; later kocht hij het land met een zware hypotheek van de bank. De tuin werd in eind 70-er jaren overgenomen door zijn zoon Chris. Inmiddels zijn alle tuinpercelen omgeploegd tot grasland.

Cors de Haas

Cors (Christianus Adrianus) de Haas (1891-1979) kwam ik voor het eerst tegen toen ik op zoek was naar het oude beroep van naaister. Zowel zijn vrouw Agnes van der Voort (1896-1970) als zijn dochter Annie bleken dat beroep uitgeoefend te hebben. Verder trof ik in de grote collectie foto's van Pastoor Verkleij diverse foto's aan van Cors de Haas. Ik vermoed dat hij voor de pastoor een fotogeniek 'object' was met zijn markante kop, gezeten in zijn trouwe vervoersmiddel, de roeiboot. Cors de Haas was tot zijn 42e vrijgezel, toen hij in 1933 met zijn dienstbode Agnes van der Voort (37) trouwde. Agnes was daarvoor – net als haar zus Cornelia (Zr Balbina) – kloosterzuster geweest. Cors en Agnes kregen één kind, de eerder genoemde Annie. Het gezin stond bekend om zijn uiterst sobere leefstijl en niemand begreep precies hoe zij in hun levensonderhoud voorzagen. De tuin van Cors leverde groenten maar bracht weinig geld op. Volgens de mensen met wie ik sprak bracht Cors nooit iets naar de veiling maar verkocht hij zijn groenten onderweg naar huis vanuit zijn roeiboot. In de zomermaanden had hij veel klanten bij de 'watersporters' aan de Kaag en bij de woonbootbewoners in de sloten en vaarten in de buurt.

Trees van der Fits, die vlakbij woonde, herinnert zich nog dat ze, als ze Cors aan zagen komen in zijn roeiboot, zo iets riepen als "Zijn er nog groffies?". Hij gooide hun dan altijd wat groffies toe. Cors stond bekend om zijn groffies en hij had er altijd te veel.

De tuin van Cors lag aan de Kaag, een hapje grond genomen uit het land van zijn vader Leen de Haas en later zijn jongere broer Koos die boerden op 'De Franschman'. Nu is daar camping De Horizon. Cors teelde onder meer sperziebonen, grauwe erwten, 'steense bonen', diverse soorten kool, rode bieten, groffies en aardappelen. De tuin was per roeiboot vanuit Cors zijn huis bereikbaar via de Boekhorstervaart. Cors verhuurde een stukje van zijn tuin aan baggerman Piet van Seggelen.

Jan Borst uit Rijpwetering was een soort knecht die van alles kluste bij Cors en op de boerderij. In de winter hielpen Cors en Jan Borst met het 'houten' (bomen knotten) aan de oever van de Kaag.

Annie Van Schie – de Haas, oudste dochter van Koos de Haas, herinnert zich nog hoe bezorgd haar vader was om Cors. Iedere avond keken ze of Cors veilig terug geroeid was naar huis en als ze hem niet hadden gezien, werd een van zijn tien dochters er op uit gestuurd om te kijken waar hij was. Cors was een lieve man, vertelt Annie. Hij kon niet zo goed lopen; vandaar zijn gehechtheid aan de roeiboot (hij ging er ook mee naar de kerk).

Jacques van der Voort, geboren en getogen in Den Haag en nu woonachtig in Hengelo, moest oom zeggen tegen Cors. Hij herinnert zich de vele bezoeken die hij als kind bracht aan zijn oom en tante in De Zevenhuizen. Hij schrijft me: "Op vakantie of 's zondags met mijn vader op de motor naar Oudaa. Voor je naar bed ging, op je knieën, de rozenkrans, in het donker en dan naar zolder. Met Ome Cors bootje naar de tuin, groenten plukken, ophalen en venten onderweg. Soms roeide ik met hem mee, voorbij de molen van Abraham, of naar het Vennemeer, allerlei slootjes door om ver weg groenten te brengen. Dan kwam je in het donker weer thuis. Met dubbeltjes en kwartjes werd betaald. Onderweg werd drijfhout opgevist, en opgeslagen achter het huis, voor brandhout. Het was hard werken. Cors en Ag waren zeer vroom, spaarzaam en je was altijd welkom. En het was voor een stadsjongen een prachtige omgeving om met de roeiboot te varen, te vissen en op avontuur te gaan op het water. Mooie tijd."

Cor Daleman en vele anderen

Afhankelijk van hoe je 'tuinder' definieert, zou je kunnen zeggen dat er net zoveel tuinders als boeren bestonden in Oud-Ade en Rijpwetering. Maar dat hangt dan ook weer af van je definitie van 'boer'. Om het nog ingewikkelder te maken, veel boeren hadden een flinke tuin erbij en sommige tuinders, vooral die van boerenkomst, hielden er een paar koeien en/of schapen bij. Die vermenging van beroepen en werkzaamheden was typerend voor de tijd waarover we schrijven en is al diverse keren ter sprake gekomen in deze serie over oude beroepen

Cor Daleman (*1930) bijvoorbeeld, een Ripper met een Oudadese vrouw (Rie van Schie, 1932-2016), werkte de eerste 30 jaar van zijn leven bij zijn vader Jan Daleman (1901-1997) die een tuin had in de Blauwe Polder, waar de Tocht nu de Provinciale Weg kruist. Zijn vader huurde dat stukje land van Jan Straathof, bijgenaamd Jan Kwatta, uit Nieuwe Wetering. Toen Cor in 1953 uit militaire dienst kwam gaf zijn vader hem een stuk van zijn land om op te tuinieren. Toen hij trouwde (1959), ging Cor werken bij de Touwfabriek in Leiden (Zijn vader: "Ik kan je niet houden"). Hij hield dat 30 jaar vol, tot de VUT in 1960. Ondertussen bleef hij ook tuinieren kocht het perceel van Jan Kwatta. De tuin deed hij in zijn vrije tijd, na het werk op de fabriek of ervóór (als hij nachtdienst had). Het was geen hobby maar een noodzakelijke bijverdienste. Hij schat dat ongeveer 1/5^e van het gezinsinkomen van de tuin kwam. Eerst had hij groenten die naar de Veense veiling gingen, maar geleidelijk ging hij meer bloemen (vooral chrysanten) telen. Toen de veiling in 1961 overstapte op bloemen, deed Cor dat ook.

Als we nog een stapje verder teruggaan in de tijd, komen we uit bij de grootvader van Cor: Kees Daleman (1875-1921) die vanuit Aalsmeer naar Rijpwetering kwam en daar een café begon met zijn vrouw, de legendarische 'Opo Daleman', Theodora (Door) Verhoef (1875-1978). Achter het café was een stuk grond waar getuinierd werd en een kas stond. Tegenover het café, aan de overkant van de Rijpwetering, bouwde zoon Jan een stal voor 12 koeien en een huis voor zichzelf. Het tekort aan gras voor de koeien werd aangevuld met gras dat ze mochten maaien van de berm van de

spoorbaan (1912-1935), later de Provinciale Weg. Het tuinieren heeft dus, naast andere werkzaamheden, minstens drie generaties in de Daleman-familie gezeten.

Zoals gezegd, er waren heel veel 'tuinders', in alle soorten en maten. Voor de dorpsarchieven geef ik tot slot nog een overzicht van namen (en waar mogelijk ook jaartallen en locaties) van tuinders die mij ter ore zijn gekomen (en met excuses voor de tuinders die aan mijn aandacht ontsnapt zijn). In willekeurig volgorde. In de Blauwe Polder alleen al zijn me 15 tuinders bekend: naast Jan en Cor Daleman: Kees van der Geest (1887-1979)*, Co Bakker, Theo Bakker, Jan Straathof, Piet Boerman, Arie Pouw (1892-1985), de broers Piet (1912-1997) en Jaap Pouw (1921-2008) en in het zuidelijkste puntje, tegen de grens met Hoogmade: Kees Borst, Leen Straathof, Dirk Spijker, Koos en Dirk Post en Bernard Disseldorp (1892-1959). In de Rode Polder: Chris, Bert en Piet van der Geest, en Gerrit Plasmeijer (tevens molenaar, 1880-1962). In de Zevenhuizen: Arie van der Hulst (1858-1927), Leo Olijerhoek (1906-2009), Piet van Seggelen (1907-1994) en Cors de Haas (1891-1979). In de Hertogspolder, achter het huidige Hertogspark: Hein van Zoen (1909-1996), zijn broers Jan, Bert en Gerrit van Zoen, Herman Weenink, en Kees van Dijk. Al deze 'Hertog tuinders' gebruikten de tuin als bijverdienste en hadden een andere baan als hoofdbron van inkomsten.

Vandaag

Vandaag is er veel veranderd. In de Veen is na jaren van miserie de veiling 'Eendracht Maakt Macht' (EMM) opgeheven en vervangen door fraaie woningen. De naam EEM leeft nu alleen nog voort op het voetbalveld na de fusie van drie verenigingen. De Oudadese en Ripse kleine tuinders die de opbrengst van hun groenten en bloemen / bollen nodig hadden om rond te komen, bestaan niet meer. Ook de vele kassen in De Veen maken in sneltreinvaart plaats voor riant huizen om in te wonen en met mooie bloemen te versieren. Groente- en bloementelers die er nog zijn, verkopen hun producten liefst niet meer via de veiling maar sluiten rechtstreeks contracten met winkelbedrijven die een vaste prijs garanderen.

Tegelijkertijd zijn de moestuintjes van liefhebbers populairder dan ooit (zie advertentie elders in dit nummer). Ongetwijfeld heeft dat ook te maken met Corona; als we niet op vakantie kunnen dan maar een moestuintje. Vorig jaar was de wachttijd voor de levering van een klein broeikasje twee tot drie maanden. Het grote verschil met de vroegere commerciële tuinbouw is dat moestuintjes weinig tot niets opbrengen, althans in financieel opzicht. Vaak kosten ze juist geld, maar dat mag want een moestuin is een hobby. En als de moestuinder trots met courgettes of sperzieboontjes thuis komt zegt de echtgenote dat ze in de winkel slechts 50 cent per pond kosten.

Ook de tuincentra en bloemenwinkels draaien overuren. Nog nooit zijn de winsten zo hoog geweest als in de Coronatijd. En in de supermarkten liggen prachtige glimmende tomaten in plastic verpakt. Gelukkig nog iets waar de hobby-tuinder met zijn minder mooie maar overheerlijke tomaten mee kan concurreren.

Sjaak van der Geest

Opmerkingen of correcties: s.vandergeest@uva.nl of 06-26971256

Bronnen / met dank aan:

---

* Het leven van Kees van der Geest, tuinder aan de Achterdijk van de Blauwe Polder nabij Hoogmade, wordt uitgebreid beschreven in het familieboek 'Geestverwanten' (pp. 213-214) van Theo van der Poel. Helaas kan dit wegens plaatsgebrek niet opgenomen worden in deze aflevering van oude beroepen.

Roen van der Geest, Bert van der Geest (Chrisz), Piet en Chris Pouw, Cor Daleman, Jacques van der Voort, Annie van Schie-de Haas, Hennie van Zoen, Jan Hoogeveen, Jan van der Poel en Gerard van der Meer.

Sjaak Bouwmeester (2019) Het veilingwezen in Roelofarendsveen, deel 3. *Alkmadders* 37 (nummer 145), pp. 4-7.

Theo van der Poel (1981) *Geestverwanten*. Hillegom: Van Lierop Offset.

Ton van der Meer & Theo van der Poel (2009) *Van Pau tot Pouw. De geschiedenis van de families Pouw, Van der Pouw, Van der Pouw Kraan*. Roelofarendveen: Drukkerij Bakker.

Roen van der Geest (2022) *Rond de Rode Polder* (verschijnt binnenkort)

Fotoalbums van Bert van der Geest, families De Haas en Pouw, en Archief Oud Alkemade.

Foto's en andere illustraties zijn te zien in de digitale versie van De Brug.

Aanmelden voor gratis abonnement: hermankooning@gmail.com

Bijlage: Illustraties

Aardbeien plukken op de enkele bak bij Jan Bakker Jzn, Roelofarendsveen (1946). Hier werden de aardbeien nog ingelegd. 20 doosjes in een krat. Twee laagjes van 10 doosjes. Een laag per doosje. Voor transport naar Engeland werden de doosjes over gezet in kartonnen dozen. De houten kratten waren eigendom van de kweker en bleven achter op de veiling (toelichting Gerard van der Meer). Vlnr. Jan Hogenboom (van Kaatje), Theo de Jong (Han.zn) en Dirk de Jong (Han.zn). (Foto nr Q1378, Fotoarchief Oud Alkemade). In het openluchtmuseum bij tuincentrum De Veense Bukker is nog te zien hoe 100 jaar geleden in De Veense groenten werden geteeld. Een bezoek waard!

Gezinsfoto Chris vd Geest en Marie Waasdorp (vermoedelijk kort na mei 1945). Zittend vlnr: Lina, Jan, Marie, Chris en Wim; staand vlnr: Riet, Piet, Henk, Trijn, Clazien, Alie, en Bert.

Chris van der Geest met zijn schapen, 1971.

Woning van Chris van der Geest (de Mop) en later van zijn zoon Bert van der Geest, Leidseweg 15, Oud-Ade. Gebouwd in 1915. (foto in 2021).

Bert van der Geest plukt Aflames (1972).

Bert van der Geest (links) en zijn broer Jan op de tuin tussen de bloemen (1976).

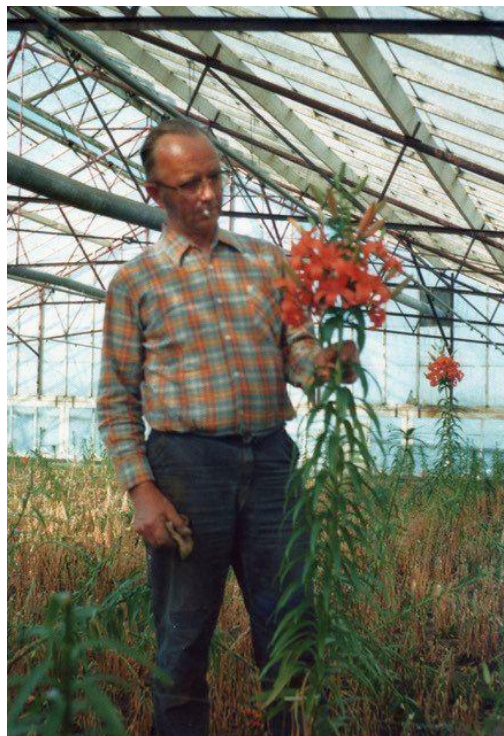
Veilingkisten van Bert (Gijsbertus Johannes) van der Geest in de oude koeienstal, Leidseweg 15, Oud-Ade. Foto 2021.

Bert van der Geest in 1997 tussen de aardappelen op het laatste stukje van zijn tuin. Hij is gestopt met de bollen en de bloemen. Achtergrond de Rode Molen.

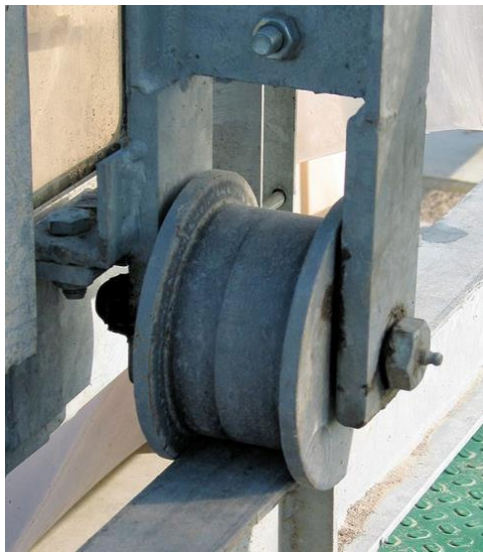
Piet van der Geest laat zijn kleinzoons Perry en Joost zijn oogst zien (1987)

Piet Pouw in zijn rolkas met lelies (Umbalatum).

De rolkas van Piet Pouw. Een verrolbare kas staat op rails en kan op meerdere plaatsen op het land vastgezet worden zodat buitengewassen tijdelijk overdekt en binnengewassen naar buiten gebracht kunnen worden zonder ze te verplanten. Filmpjes op Google laten zien hoe dat gaat.

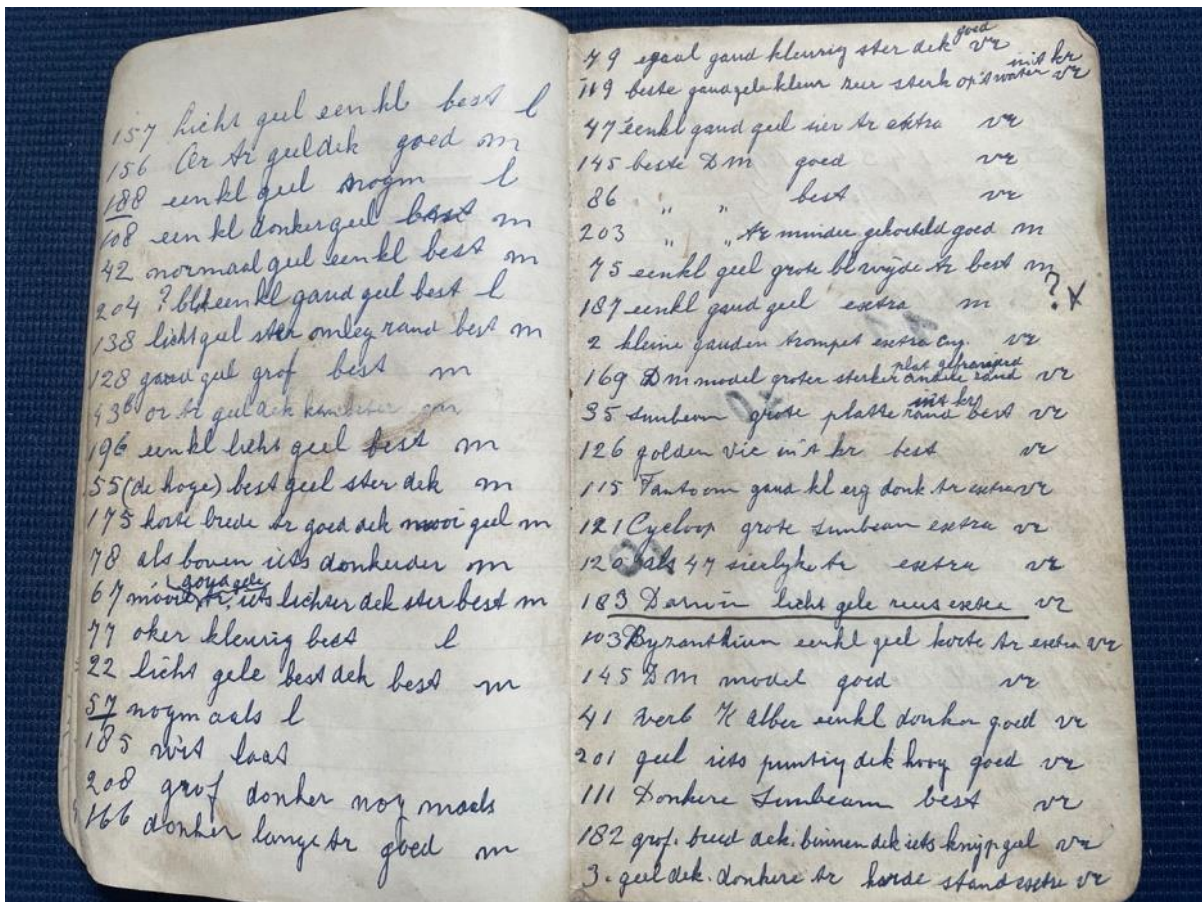
Detail van de rolkastechiek (foto van de website Jan van Egmond BV, producent van rolkassen)

Piet Pouw temidden van zijn gele trompetnarcissen.

Piet Pouw vervoert vermoedelijk tuinaarde in zijn schouw.

Het boekje van Piet Pouw met notities voor veredeling van zijn narcissen.

Trouwfoto van Cors de Haas en Agnes van der Voort, 1933.

Woning van Cors de Haas en Agnes van der Voort, Boekhorsterweg 7 in De Zevenhuizen, Oud-Ade.

Cors de Haas op weg naar zijn tuin (foto Pastoor Verkleij, ca. 1965).

Cors de Haas arriveert bij zijn tuin aan de Kaag. Op de achtergrond links: woonboten in de Boekhorstervaart (bijgenaamd 'Tessel'). Midden: de boerderij van Kees (later Leen) de Haas, nu Camping Het Haasje. Datum en herkomst foto onbekend.

Kees van der Geest en Kee de Haas, Blauwe Polder, Achterdijk, ca. 1950.

Cor Daleman met zijn oogst chrysanten, 1984.

Het volkstuintencomplex in Oud-Ade, op de plek van het oude voetbalveld van VVOA (2022). VVOR (Volkstuin Vereniging Oud-Ade en Rijkwetering) heeft 28 leden; 5 uit Oud Ade, 12 uit Rijkwetering, 5 uit Roelofarendsveen, 2 uit Oude Wetering en 4 uit Leiderdorp. De huurprijs van een half plot (125m²) is 45 euro per jaar. Er zijn nu 2 halve tuinen beschikbaar voor nieuwe huurders.

De auteur met zijn kleinzoon in de moestuin tussen de spekbonen (2020).